

חוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה), תשי"ז-1957 *

פרק ראשון: הוראות כלליות

1. בחוק זה –
"אויב" – מי שהוא צד לוחם או מקיים מצב מלחמה נגד ישראל או מכריז על עצמו בתור אחד מאלה, בין שהוכרזה מלחמה ובין שלא הוכרזה, בין שיש פעולות איבה צבאיות ובין שאינן;
"ידיעה" – לרבות ידיעה שאינה גכונה, וכל תיאור, תכנית, סיסמה, סמל, נוסחה, חפץ או חלק מהם המכילים ידיעה או העשויים לשמש מקור לידיעה;
"מסירה" – לרבות מסירה על ידי סימון ואיתות וגרם-מסירה.
מקום שמדובר על עשיית מעשה בכוונה מסוימת, פירושו עשיה או מחדל באותה כוונה ללא סמכות כדין.
שאר המונחים פירושם כמשמעותם בפקודת החוק הפלילי, 1936.¹
2. קשר או נסיון לעבור עבירה לפי חוק זה, דינם כדין מעשה העבירה.
3. ההגנה לפי הסעיפים 17 או 18 לפקודת החוק הפלילי, 1936, לא תשמש עילה לפטור מאחריות פלילית בשל עבירה לפי הסעיפים 7, 8, 9, 17, 22 או 23 (ב); אך היא תשמש עילה להמתקת הדין.
4. אין רואים מעשה כעבירה לפי חוק זה, אם משתמעת מתוכו כוונה בתום לב – או אם נעשה בתום לב מתוך כוונה – להביא, בדרכים שאינן פסולות לפי דין, לידי שינוי בסדרי המדינה או בפעולות רשות מרשויותיה, או בסדרי מדינה זרה או בפעולות רשות מרשויותיה, או בסדרי מוסד או ארגון של מדינות או בפעולותיהם.
5. (א) מי שיוודע כי אדם פלוני זומם לעבור עבירה או עבר עבירה לפי חוק זה שענשה מאסר חמש-עשרה שנה או עונש חמור מזה, ולא פעל באופן סביר כדי למנוע עשייתה, השלמתה או תוצאותיה, הכל לפי הענין, דינו – מאסר שבע שנים.
(ב) הוראות סעיף זה באות להוסיף על הוראות סעיף 33 לפקודת החוק הפלילי, 1936, ולא לגרוע מהן.
- (ג) הוראות סעיף זה לא יחולו על בן-זוג, הורה, צאצא, אח או אחות של אדם שזמם או עבר עבירה כאמור.
6. על אף האמור בחוק זה, לא יטיל בית משפט עונש מיתה אלא אם העבירה נעברה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות על-ידי ישראל או נגדה.

פרק שני: בגידה

7. (א) מי שעשה, בכוונה לפגוע בריבונותה של המדינה, מעשה שיש בו כדי לפגוע בריבונותה, דינו – מיתה או מאסר עולם.
(ב) מי שעשה, בכוונה ששטח כלשהו יצא מריבונותה של המדינה או ייכנס לריבונותה של מדינה זרה, מעשה שיש בו כדי להביא לכך, דינו – מיתה או מאסר עולם.
8. מי שעשה, בכוונה להביא לידי פעולה צבאית נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי להביא לכך, דינו – מאסר חמש עשרה שנה; התכוון לסייע לאויב, דינו – מיתה או מאסר עולם.

* נתקבל בכנסת ביום ג' באב תשי"ז (31 ביולי 1957); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 275, תשי"ז, עמ' 2.
1 ע"ר 1936, תוס' 1 מכ' 652, עמ' 263.

9. (א) מי שעשה, בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי לסייעו לכך, דינו – מיתה או מאסר עולם.

(ב) לענין סעיף זה, "סיוע" – לרבות מסירת ידיעה בכוונה שתגיע לידי האויב או ביודעין שהיא עשויה להגיע לידי האויב, ואין נפקא מינה שבעת מסירתה לא התנהלה מלחמה.

10. מי שעשה מעשה המגלה אחת הכוונות האמורות בסעיפים 7, 8 או 9, דינו – מאסר עשר שנים.

11. אזרח ישראל וכל אדם אחר החייב בנאמנות למדינת ישראל, בין כאשר הוא חייב בשירות בטחון לפי חוק שירות בטחון, תש"ט–1949², ובין כאשר שירת בשירות המדינה והוא שירת בכוחות המזוינים של האויב, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

12. (א) מי שסייע בידי שבוי מלחמה להימלט או לגסות להימלט ממקום כליאתו או מישראל, דינו – מאסר עשר שנים; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

(ב) מי שהתחיל בתפקידו למנוע בריחת שבוי מלחמה, דינו – מאסר שלוש שנים.

13. מי שהפיץ בשעת לחימה, ובכוונה לגרום כהלה בציבור, ידיעות שיש בהן כדי לערער את רוח חיילי ישראל ותושביה בעמידתם בפני האויב, דינו – מאסר חמש שנים; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עשר שנים.

פרק שלישי : פגיעה בכוחות מזוינים

14. אלה הם הכוחות המזוינים לענין פרק זה:

(1) צבא־הגנה לישראל,

(2) משטרת ישראל,

(3) כוחות מזוינים אחרים הפועלים בשיתוף עם צבא־הגנה לישראל נגד האויב.

15. (א) לענין פרק זה, "מרידה" היא כאשר שלושה או יותר מחברי כוח מזויין עושים אחת מאלה:

(1) בצוותא, תוך אי־ציות לפקודה, הם תופסים בנשק או משתמשים בנשק שברשותם או משתמשים באמצעי כפיה כלפי מפקד;

(2) מסרבים בצוותא למלא פקודה בשעת פעולה צבאית או למלא פקודה הנוגעת לפעולה כזאת.

(ב) בסעיף זה, "מפקד" – הגבוה ממנו בדרגה, לרבות מי שלפי פקודות הצבא או לפי הנוהג בצבא רשאי לתת לו פקודה.

16. המעורר מרידה או משתתף בה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

17. מי שעשה אחד המעשים בסעיף 16 בכוונה לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עולם.

18. (א) מי שגרם בזדון נזק לרכוש שהוא בשימוש כוח מזויין או סיכן בזדון את האספקה לכוחות המזוינים, דינו – מאסר שבע שנים.

² ס"ח 25, תש"ט, עמ' 271.

(ב) מי שגרם ברשלנות נזק לרכוש שהוא בשימוש כוח מזויין או סיכן ברשלנות את האספקה לכוחות המזוינים, דינו – מאסר שלוש שנים.

(ג) מי שעבר עבירה לפי סעיף זה והיה במעשה העבירה כדי לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עשר שנים.

(ד) מי שעבר עבירה לפי סעיף זה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות על ידי ישראל או נגדה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

19. (א) מי שהסית או שידל אדם החייב בשירות בכוח מזויין שלא ישרת בו או שלא יתייצב לפעולה צבאית, דינו – מאסר חמש שנים.

(ב) מי שהסית או שידל אדם המשרת בכוח מזויין לערוק משירותו או מפעולה צבאית, או סייע לו בעריקה, דינו – מאסר שבע שנים.

(ג) מי שנתן לאדם החייב בשירות כאמור בסעיף קטן (א) מקלט או סייע להחביאו, כשהיה לו יסוד להאמין שהוא עריק, דינו – מאסר שלוש שנים.

(ד) מי שעבר עבירה לפי סעיף זה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות על ידי ישראל או נגדה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

(ה) בסעיף זה, "עריקה" – העדר מן השירות בכוח מזויין מתוך כוונה שלא לחזור.

20. מי שהסית או שידל אדם המשרת בכוח מזויין לאי-ציות לפקודה חוקית, דינו – מאסר שנה; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש שנים; בעברה העבירה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות על-ידי ישראל או נגדה, דינו – מאסר שבע שנים.

פרק רביעי : ריגול

21. מי שביודעין מסר ידיעה לאויב או בשבילו, דינו – מאסר עשר שנים; היתה הידיעה עלולה להיות לתועלת האויב, דינו – מאסר חמש עשרה שנה; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עולם; גרם ברשלנות שתימסר לאויב או בשבילו ידיעה העלולה להיות לתועלתו, דינו – מאסר שלוש שנים.

22. (א) מי שמסר ידיעה והתכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.
(ב) מי שהשיג, אסף, הכין, רשם או החזיק ידיעה והתכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עשר שנים.

23. (א) מי שמסר ידיעה סודית מבלי להיות מוסמך לכך, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.
(ב) מי שמסר ידיעה סודית מבלי להיות מוסמך לכך והתכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עולם.

(ג) מי שהשיג, אסף, הכין, רשם או החזיק ידיעה סודית מבלי להיות מוסמך לכך, דינו – מאסר שבע שנים; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.
(ד) בסעיף זה, "ידיעה סודית" – ידיעה אשר תכנה, צורתה או סדרי החזקתה מעידים עליה כי בטחון המדינה מחייב לשמרה בסוד, או ידיעה הנוגעת לסוג ענינים שהמשלה, באישור ועדת החוץ והבטחון של הכנסת, הכריזה עליהם, בצו שיפורסם ברשומות, כענינים סודיים.

(ה) תהא זו הגנה טובה לאדם הנאשם בעבירה על פי סעיף קטן (ג) שלא עשה דבר שלא כדין להשיג ידיעה באשר היא ידיעה סודית, ושהשיגה, אספה, הכינה, רשמה או החזיקה בתום לב ולמטרה סבירה.

24. (א) קיים אדם מגע עם סוכן זר ואין לו הסבר סביר לכך, רואים אותו כאילו מסר ידיעה סודית בלי להיות מוסמך לכך.

(ב) ניסה אדם ליצור מגע עם סוכן זר, או ביקר אדם במקום מגוריו או במקום עבודתו של סוכן זר או נמצא בחברתו, או נמצא ברשות אדם שמו או מענו של סוכן זר – ואין לו הסבר סביר לכך, דינו כדין המקיים מגע עם סוכן זר.

(ג) בסעיף זה, "סוכן זר" – לרבות מי שיש יסוד סביר לחשוד בו כי עסק, או נשלח לעסק, מטעם מדינה זרה או למענה, באיסוף ידיעות סודיות או במעשים אחרים העשויים לפגוע בבטחון מדינת ישראל.

כניסה למקום צבאי

25. (א) מי שנכנס למקום מוגבל, ניסה לחדור לתוכו, שהה בו, ניסה להתחקות על מבנהו או על הנעשה בו, או ללא הסבר סביר שוטט בקרבתו – מבלי להיות מוסמך לכך – וכן מי שניסה להפריע או להטעות זקיף או שומר המופקד על מקום מוגבל, דינו – מאסר שלוש שנים; התכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר חמש עשרה שנה.

(ב) בסעיף זה, "מקום מוגבל" – מקום המוחזק בידי צבא-הגנה לישראל או המשמש למטרה בטחונית, ועל הכניסה אליו הופקדה שמירה או שהיא מוגבלת לפי הודעה שהוצגה באופן כולט מחוצה לו.

מעשה הכנה

26. מי שזייף מסמך או החזיק מסמך מזויף, וכן מי שהחזיק מסמך רשמי או השתמש בו בלי להיות מוסמך לכך, וכן מי שהשתמש בטענות-שוא או מסר בידועין הודעה כוזבת, וכן מי שהשתמש ללא סמכות כדין במדים של צבא-הגנה לישראל או משטרת ישראל או מדים רשמיים אחרים, וכן מי שמחזיק ללא סמכות כדין חותם או חותמת או נייר רשמיים או סיסמה סודית – ככוונה להכין מעשה עבירה לפי פרק זה שענשה מאסר שבע שנים או עונש חמור מזה, או לסייע לאדם אחר להכין מעשה עבירה כאמור, דינו – מאסר חמש שנים.

פרק חמישי : סודות רשמיים

מסירת ידיעות רשמיות על-ידי עובד הציבור

27. (א) עובד הציבור שמסר, ללא סמכות כדין, ידיעה שהגיעה אליו בתוקף תפקידו, לאדם שלא היה מוסמך לקבלה, דינו – מאסר שלוש שנים.

(ב) עובד הציבור שהתרושל בשמירת ידיעה שהגיעה אליו בתוקף תפקידו, או שעשה מעשה שיש בו כדי לסכן בטחונה של ידיעה כאמור, דינו – מאסר שנה אחת.

(ג) הגיעה לאדם ידיעה בתוקף תפקידו כעובד הציבור, והוא החזיקה, ללא סמכות כדין, בניגוד להוראות שניתנו לו בדבר החזקתה, או לאחר שחדל להיות עובד הציבור, דינו – מאסר שנה אחת.

(ד) בסעיף זה, "עובד הציבור" – כמשמעותו בחוק לתיקון דיני העונשין (עובדי הציבור), תשי"ז-1957.³

מסירת ידיעות רשמיות על-ידי בעלי-חווה

28. (א) היה אדם בעל חווה של המדינה או של גוף מבוקר כמשמעותו בחוק מבקר המדינה, תש"ט-1949,⁴ ובחווה התחייבות לשמור בסוד ידיעות שיגיעו אליו עקב ביצוע החווה, והוא מסר, ללא סמכות כדין, ידיעה כאמור לאדם שלא היה מוסמך לקבלה, דינו – מאסר שנה אחת.

(ב) בסעיף זה, "בעל חווה" – לרבות מי שהועסק, כעובד או כקבלן, לשם ביצוע החווה; ואולם תהא זו הגנה טובה לנאשם לפי סעיף זה שלא ידע על ההתחייבות לשמור ידיעות כאמור בסוד ושהוא מסר הידיעה בתום לב.

3 ס"ח 224, תשי"ז, עמ' 88.
4 ס"ח 8, תשי"ט, עמ' 33.

29. מי שנמסר לו מסמך רשמי בהתניה מפורשת שעליו לשמרו בסוד, והוא מסרו לאדם שאינו מרסמך לקבלו, דינו – מאסר שנה אחת; התרשל כשמירתו או עשה מעשה שיש בו כדי לסכן בטחונו של מסמך כאמור, דינו – מאסר ששה חדשים.

30. מי שעשה, מכר או מסר חותם או חותמת או נייר המתחזים כרשמיים, וכן מי שעשה, מכר או מסר מדים של צבא-הגנה לישראל או של משטרת ישראל או מדים רשמיים אחרים, ללא סמכות כדין, דינו – מאסר שנה אחת; התכוון להכין מעשה עבירה לפי חוק זה שענשה מאסר שבע שנים או עונש חמור מזה, דינו – מאסר חמש שנים.

פרק ששי : פגיעה ביחסי חוץ

31. (א) הקושר קשר לעשות מעשה נגד מדינה ידידותית או נציגיה או נגד ארגון או מוסד של מדינות או נציגיהם, ובמעשה היה כדי לפגוע באינטרסים שיש לישראל בקיום יחסים ביבה לבין מדינה, ארגון או מוסד כאמור, דינו – מאסר שבע שנים.

(ב) על אף האמור בכל דין, העושה מעשה עבירה בכוונה להזיק ליחסים בין ישראל לבין מדינה, ארגון או מוסד כאמור בסעיף קטן (א) או לאינטרסים שיש בהם לישראל, דינו – מאסר עשר שנים; ואם ענשו על עבירה כאמור, אף מבלי שהוכחה הכוונה האמורה בסעיף קטן זה, הוא מאסר שבע שנים או יותר, דינו – מאסר עולם.

(ג) בסעיף זה, "מדינה ידידותית" – מדינה המקיימת קשרים דיפלומטיים או מסחריים עם ישראל או המרשה לאזרחי ישראל לבקר בארצה.

32. (א) אזרח ישראל שהתנדב לשרת בכוונות המזויינים של מדינה זרה, דינו – מאסר שלוש שנים; ואזרח ישראל ששירת בכוח מזויין של מדינה זרה, רואים אותו כאילו התנדב לשרת, כל עוד לא הוכיח ההפך.

(ב) מי שגייס בישראל תושב ישראל לכוונות מזויינים של מדינה זרה והוא אינו נציגה הרשמי של אותה המדינה והמגוייס אינו אזרח, דינו – מאסר חמש שנים.

(ג) לא ישא אדם באחריות פלילית לפי סעיף זה על מעשה שעשה בהיתר על פי דין או על פי הסכם בין ישראל לבין מדינה אחרת או מוסד או ארגון בינלאומי, או בהיתר שניתן מטעם הממשלה, אם לאותו אדם ואם לאותו מעשה ואם בדרך כלל.

פרק שביעי : פדרי דין

33. לא יוגש כתב אישום לפי חוק זה אלא על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו בכתב.

34. (א) שופט בית המשפט העליון רשאי, על פי בקשת היועץ המשפטי לממשלה, לצוות על מעצר אדם החשוד בעבירה לפי הפרקים השני או הרביעי לחוק זה, לתקופה שיקבע או שיאריך מדי פעם, שלא תעלה מדי פעם על שלושים יום ושלא תעלה בכללה על ארבעה חדשים.

(ב) פקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים)⁵, לא תחול על מעצר לפי סעיף זה.

(ג) לגבי מעצר לפי סעיף זה נתונות הסמכויות האמורות בפקודת השחרור בערכות, 1944⁶, לגבי בית המשפט העליון או לשופט בית המשפט העליון שיקבע לכך.

⁵ חוקי א"י, כרך א', פרק ל"ג, עמ' 431.
⁶ ע"ר 19-44, תוס' 1 מס' 1359, עמ' 57.

35. פקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים) חחול על מעצר של חשוד בעבירה לפי חוק זה, אם המעצר לא נתבקש לפי סעיף 34; ואולם קצין משטרה גבוה רשאי לצוות על מעצרו של אדם החשוד בעבירה לפי הפרקים השני או הרביעי לחוק זה, לתקופה של חמישה עשר יום בטרם יובא בפני שופט. לפני מתן צו המעצר או תוך ארבעים ושמונה שעות לאחר נתינתו ישמע הקצין את החשוד.

חיפוש משטרה
בשעת הדחק

36. היה המפקח הכללי של המשטרה או קצין משטרה גבוה שהוסמך לכך על-ידי משוכנע, כי יש יסוד מספיק להניח שנעברה עבירה לפי הסעיפים 21 או 22 או שעומדים לעבור עבירה לפי אחד הסעיפים האלה, והוא סבור כי הענין אינו סובל דיחוי וכי בטחון המדינה דורש פעולה מיד, רשאי הוא לתת לכל שוטר הוראה בכתב חתומה בידו, לערוך חיפוש בקשר לאותה עבירה, ודין אותה הוראה יהיה, לכל דבר, כדין צו חיפוש שניתן על-ידי שופט שלום על-פי פקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים), ובלבד שהוראה כאמור תאושר על-ידי שופט תוך שלושה ימים אחרי נתינתה.

חיפוש צבאי
בשעת הדחק

37. היה מפקד יחידה צבאית בדרגת רב-סרן ומעלה משוכנע כי יש יסוד מספיק להניח שנעברה עבירה לפי הסעיפים 21, 22 או 25, והוא סבור כי הענין אינו סובל דיחוי וכי בטחון המדינה דורש פעולה מיד, ואין אפשרות לפעול לפי סעיף 36, רשאי הוא לתת לחייל הוראה בכתב חתומה בידו לערוך חיפוש על גופו ובכליו של אדם בקשר לאותה עבירה, ודין אותה הוראה יהיה, לכל דבר, כדין צו חיפוש שניתן על-ידי שופט שלום לפי פקודת הפרוצידורה הפלילית (מאסר וחיפושים); ובלבד שלא ייערך חיפוש לפי סעיף זה בבית-מגורים; הוראה כאמור תאושר על-ידי שופט שלום או על-ידי נשיא ביח-דין צבאי מחוזי תוך שלושה ימים אחרי נתינתה.

סודיות הדין

38. היה בית-המשפט השומע משפט בעבירה לפי הפרקים השני או הרביעי לחוק זה סבור כי בטחון המדינה מחייב שמירת סודיות במידה שאין להשיגה באמצעים על-פי כל דין אחר, רשאי הוא לצוות –

(1) כי הנאשם או סניגורו לא יהיו נוכחים בהליך מסויים או לא יעיינו בראיה מסויימת;

(2) כי בית-המשפט ישב, בהליך מסויים, במקום שמחוץ לבנין בית-המשפט;

(3) כי דבר שנאמר או ראיה שהוגשה בהליך מסויים, יישמרו בסוד, באופן ובמידה שבית-המשפט יקבע;

ובלבד שבית-המשפט לא ישתמש בסמכותו לפי פסקה (1) אם לא הובטח להנחת דעתו שתהא לנאשם הגנה מלאה, לרבות סניגור שנתמנה על-ידי בית-המשפט או נבחר על-ידי הנאשם במקום הסניגור שיעדר או שלא יעייין בראיה כאמור.

מכשירי עבירה

39. (א) יצא אדם חייב בדין על עבירה לפי חוק זה, רשאי בית-המשפט לצוות כי כל נכס שבו השתמש או הסתייע העבריין כדי לעבור את העבירה, יחולט לאוצר המדינה, אף אם לא הוכחה בעלותו של העבריין בנכס.

(ב) רשאי אדם שלא היה שותף לעבירה והטוען לזכות בנכס שחולט לפי סעיף קטן (א), לבקש את בית-המשפט אשר ציווה על החילוט, תוך שנה מיום מתן הצו או תוך מועד נוסף שייקבע לכך בצו החילוט, שיבטל את צו החילוט ויצווה על מסירת הנכס לבעליו; לא נמצא הנכס עוד בעין, רשאי בית-המשפט, אם הוא שוכנע שהיתה פשיעה או רשלנות בשמירתו, לחייב את אוצר המדינה בנזקים, בסכום שיקבע; נמכר הנכס, יבואו דמי מכרו במקומו.

(ג) סדרי הדין בהליכים לפי סעיף קטן (ב) ייקבעו בתקנות.

40. חוק זה בא להוסיף על האמור בכל דין אחר ולא לגרוע ממנו.

41. מי שעבר עבירה לפי חוק זה בחוץ-לארץ, יתן עליה את הדין בישראל; ואולם לא ישא אדם באחריות פלילית בשל עבירה לפי הסעיפים 7, 8, 10, 13 או 31 שעבר בחוץ-לארץ, אם כשעת העבירה לא היה אזרח ישראל, תושב ישראל או חייב בנאמנות למדינת ישראל, בין באשר שירת בשירות המדינה ובין מסיבה אחרת.

42. בטלים –

(1) הסעיפים 49–58 לפקודת החוק הפלילי, 1936; 7;

(2) פקודת הסודות הרשמיים⁸.

43. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה.

פנהס רוזן
שר המשפטים

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

⁷ ע"ר 1936, תוס' 1 מס' 652, עמ' 263.
⁸ הוקי א"י, כרך ב', פרק ק', עמ' 1003.

חוק הביטוח הלאומי (תיקון) (מס' 3), תשי"ז–1957 *

1. בסעיף 1 לחוק הביטוח הלאומי, תשי"ד–1953 (להלן – החוק העיקרי), בהגדרת "תקופת אכשרה", במקום "כדי שיהיה זכאי לגימלה" יבוא "כאחד התנאים לגימלה".

2. בסעיף 4 (2) (ג) לחוק העיקרי, בסופו, יווספו המלים "ואין לו הכנסה ממקור אחר כדי מחייתו".

3. בסעיף 5 לחוק העיקרי, במקום פסקה 1 תבוא פסקה זו:
" (1) למבוטח שפרש מכל משלח-יד – ששים וחמש ומעלה בגבר וששים ומעלה באשה;

המוסד רשאי לפי שיקול דעתו, לראות מבוטח כמי שפרש מכל משלח-יד אף בכל אחד מאלה:

(א) כשהוא עובד מזמן לזמן;

(ב) כשהתעסקותו במשלח יד צומצמה במידה ניכרת ואינה סותרת את המושג פרישה;

ובלבד שהכנסתו השנתית מעבודה או מהתעסקות כאמור אינה עולה על שליש ההכנסה המכסימלית שלפיה משתלמים דמי ביטוח – אם הוא מבוטח ויש תלויים בו; ועל רבע ההכנסה המכסימלית כאמור – אם הוא מבוטח ואין תלויים בו."

* נתקבל בכנסת ביום ג' באב תשי"ז (31 ביולי 1957); הצעת החוק ודבריו הסבר נתפרסמו בה"ח 306, תשי"ז, עמ' 228.

1 ס"ח 137, תשי"ד, עמ' 6; ס"ח 187, תשי"ו, עמ' 127; ס"ח 225, תשי"ז, עמ' 90.